

***Sygn. akt II C 1209/17***

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

***Dnia*** 4 grudnia 2017 r.

***Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział II Cywilny***

w składzie:

***Przewodniczący:*** Sędzia Sądu Rejonowego Rafał Reszka

***Protokolant:*** sekr. sąd. Michał Trebnió

***po rozpoznaniu*** w dniu 4 grudnia 2017 r.

***na rozprawie***

***sprawy z powództwa*** (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

***przeciwko*** W. K. (1)

***o zapłatę***

I. zasądza od pozwanej W. K. (1) na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 22.955 (dwadzieścia dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt pięć) złotych 41(czterdzieści jeden) groszy wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie) liczonymi w stosunku rocznym od kwoty 22.286 (dwadzieścia dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt sześć) złotych 10 (dziesięć) groszy od dnia 27 września 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 307 (trzysta siedem) złotych 69 (sześćdziesiąt dziewięć) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin w S. kwotę 861 (osiemset sześćdziesiąt jeden) złotych tytułem kosztów sądowych.

***Rafał Reszka***

***Sygn. akt II C 1209/17***

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2016 roku powód (...) Bank (...) S.A. w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej W. K. (2) kwoty 22.955,41 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 22.286,10 złotych od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana zawarła z powodem w dniu 10 marca 2014 roku umowę bankową oznaczoną PG STANDARD BEZ UBEZPIECZENIA nr (...). Z ksiąg bankowych powoda wynika, iż pozwana posiada wymagalne zadłużenie z tytułu tej umowy w wysokości dochodzonej pozwem. Na dochodzoną należność składają się: należność główna w wysokości 22.286,10 złotych oraz należność z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 26 września 2016 roku w wysokości 669,31 złotych.

W dniu 30 stycznia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powoda.

Pozwana W. K. (2) zaskarżyła ww. nakaz zapłaty sprzeciwem i wniosła o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, z uwagi na jej trudną sytuację materialną.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do tutejszego Sądu na podstawie art. 505<sup>36</sup> § 1 k.p.c., jako sądu właściwości ogólnej pozwanej.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

W dniu 10 marca 2014 roku W. K. (2) zawarła z (...) Bankiem (...) S.A. w W. umowę pożyczki gotówkowej oznaczonej PG STANDARD BEZ UBEZPIECZENIA nr (...).

### **Bezsporne.**

W dniu 24 maja 2016 roku, w związku z wypowiedzeniem warunków ww. umowy, powód skierował do pozwanej W. K. (2) wezwanie do zapłaty kwoty 22.292,20 złotych, na którą składało się zadłużenie w postaci kapitału w kwocie 22.286,10 złotych oraz odsetek w kwocie 6,10 złotych. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej bezpośrednio w dniu 8 czerwca 2016 roku.

### **Bezsporne, a nadto dowód:**

- wezwanie do zapłaty z dnia 24 maja 2016 roku, k. 34;
- potwierdzenie odbioru korespondencji przez pozwaną, k. 35-35 verte;

W dniu 23 września 2016 roku (...) Bank (...) S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, iż wymagalne zadłużenie W. K. (2) wobec ww. banku z tytułu umowy oznaczonej PG STANDARD BEZ UBEZPIECZENIA nr (...) wynosi 22.937,10 złotych i składają się na nie: należność główna w wysokości 22.286,10 złotych oraz należność z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 23 maja 2016 roku do dnia 23 września 2016 roku w kwocie 651 złotych.

### **Bezsporne, a nadto dowód:**

- wyciąg z ksiąg bankowych, k. 33.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiły postanowienia umowy pożyczki pieniężnej z dnia 10 marca 2014 roku oznaczonej PG STANDARD BEZ UBEZPIECZENIA nr (...).

Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Podstawowym obowiązkiem pożyczkodawcy jest zatem wydanie drugiej stronie przedmiotu pożyczki, natomiast obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki w umówionym terminie.

Stan faktyczny, bezsporny, w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez pozwaną, nie budziła również wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zwrotu udzielonej pozwanej pożyczki wraz z odsetkami umownymi. Pozwana W. K. (2) nie kwestionowała roszczenia powoda do co zasady ani co do wysokości, a jedynie wniosła o rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty, z uwagi na jej trudną sytuację materialną.

Instytucję rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty określa art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jako, że rozłożenie na raty stanowi wyjątek od zasady, że sąd zasądza świadczenie stosownie do ustalonego stanu faktycznego, podkreślić należy, że zgodnie z przyjętą regułą wyjątki od zasady należy interpretować ściśle. Tym samym pozwana chcąc, aby zasądzone od niej świadczenie zostało rozłożone na raty powinna była wykazać, że zaszedł „szczególnie uzasadniony przypadek”, o którym mowa w przywołanym wyżej przepisie. W orzecznictwie przyjmuje się, że „szczególnie uzasadnione przypadki” mają miejsce wówczas, gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, czy też zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody. Art. 320 k.p.c. zawiera szczególną zasadę wyrokowania, określaną jako „moratorium sędziego”; obok charakteru procesowego ma także cechy normy materialnoprawnej. Podstawą zastosowania przepisu jest wyłącznie uznanie sądu, że zachodzą szczególnie uzasadnione wypadki. Powołany przepis określa szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dając sądowi możliwość uwzględnienia także interesów pozwanego, w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesów powoda przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. V CSK 302/13). Brak po stronie pozwanego aktywności w ratalnej spłacie zobowiązania mimo złożonej deklaracji nie stwarza realnej perspektywy, że powód w sposób efektywny z tej formy spłaty będzie mógł skorzystać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach I Wydziału Cywilnego z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. I ACa 1109/14). Należy również pamiętać, iż ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 marca 2015 r. sygn. akt I ACa 1322/14).

W realiach niniejszej sprawy Sąd uznał, iż pozwana nie wykazała, aby zachodził szczególny przypadek uzasadniony stanem majątkowym, rodzinnym, czy też zdrowotnym. Sąd uznał, iż skoro pozwana dotychczas nie regulowała prawidłowo spłat rat na podstawie umowy pożyczki, to mimo obecnie deklarowanej chęci spłaty zadłużenia w ratach, również nie spłacałaby terminowo zasądzanego w ratach świadczenia, nie dając tym samym realnej możliwości zabezpieczenia interesów powoda. Co więcej gdyby pozwana rzeczywiście wyrażała wolę spłaty zadłużenia, to zgodnie ze swoimi deklaracjami do chwili obecnej częściowo spłaciłaby już zadłużenie wobec powoda. Tymczasem pozwana nie spłacała ciężącego na niej zobowiązania nawet w najmniejszej części.

Zauważyć należy również, że pozwana W. K. (2), pomimo prawidłowego wezwania nie stawiała się termin rozprawy, celem szczegółowego przedstawienia swojej sytuacji materialnej. Sąd nie miał zatem możliwości uzyskania informacji na temat jej stanu rodziny oraz stanu majątkowego. Z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanej na rozprawie w dniu 4 grudnia 2017 roku, Sąd postanowił zatem pominąć dowód z jej przesłuchania.

Wszystkie wskazane wyżej okoliczności nakazywały przyjąć, iż pozwana nie zasługuje na zastosowanie wobec niej szczególnej instytucji rozłożenia zasądzanego świadczenia na raty – przez Sąd. Oczywiście nie wyklucza to zawarcia w tym zakresie ugody z wierzycielem po uprawomocnieniu się niniejszego orzeczenia.

W związku z powyższym Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na podstawie art. 359 § 1 i 2<sup>1</sup> k.p.c.

W tym miejscu wskazać należy, iż strona powodowa nadała w dniu 30 listopada 2017 roku w placówce pocztowej pismo procesowe zawierające wnioski dowodowe. Pismo to zostało doręczone Sądowi i dołączone do akt sprawy po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie, a zatem nie mogło stanowić podstawy ustaleń stanu faktycznego. Dodatkowo wskazać należy, iż nawet jeśli pismo dotarłoby przed terminem rozprawy kończącej i zawierałoby przedmiotowe wnioski dowodowe, to i tak podlegałyby one oddaleniu jako spóźnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powód jest stroną wygrywającą sprawę, któremu pozwana winna zwrócić w świetle powyższej regulacji koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzone koszty procesu składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 287 złotych, opłata notarialna tytułem poświadczenia za zgodność odpisu pełnomocnictwa z oryginałem w kwocie 3,69 złotych, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Mając na uwadze powyższe, pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 307,69 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł o nieuiszczonych kosztach sądowych w postaci opłaty sądowej od pozwu w wysokości 861 złotych. Cała opłata sądowa wyniosła bowiem 1.148 złotych. Powód, wnosząc pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uiścił jedynie kwotę 287 złotych. Pozostałą kwotę 861 złotych, na podstawie art. 113 ust. 1 w związku z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 roku, poz. 623), Sąd nakazał zatem pobrać od pozwanej, jako przegrywającej spór.

***SSR Rafał Reszka***

***Sygn. akt II C 1209/17***

## ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem lub za 21 dni z zpo.

S., dnia 19 grudnia 2017 roku

***SSR Rafał Reszka***